

Àngela Armela i Bosch

Però en quin lloc vius, talp?

Il·lustracions de Subi

1

Dos jardins i un sol talp

Que n'era d'avorridota la vida del talp!

Collir fulles sol com un mussol, beure aigua, fer galeries, menjar, dormir, gratar-se les puces... Bé, i disfressar-se.

Sí, perquè ell havia heretat de l'àvia Vicenta un munt de disfresses que guardava en un bagul, sota terra. I sort en tenia de les ulleres que li havia regalat la mare, si no, no hauria pogut mirar com li quedaven de bé aquella colla de disfresses reflectit als tolls d'aigua.

Estava contemplant la pluja que havia començat a caure de cop i volta i sense avisar, però a bon ritme i tota seguida: era ben bé una pluja d'estiu, d'aquelles que feien uns tolls la mar de bonics.

—Per cert, i les ulleres? On les dec haver posat?
—va pensar en veu alta—. Me les dec haver deixat a fora? No me'n recordo pas. Soc un despistat, mmmmmmm... —I va arrufar el bigoti mentre una puça entremaliada li corria cap amunt.

Quan va parar de ploure, va decidir sortir del cau. Feia una olor deliciosa de molsa humida però no es podia mirar al toll amb la disfressa hawaiana si no trobava les maleïdes ulleres. Ara, la puça al costat de l'ull i tant que la veia!

I va baixar sota terra, i va tornar a sortir, i va tornar a entrar, i va tornar a sortir, i ara cap aquí i ara més cap allà... I encara una mica més cap aquí... I al final les va aconseguir trobar a l'entrada del jardí dels Vidal, on s'hi acostumava a fer un toll d'aigua dels més grossos. Es va eixugar la

suor amb l'ungla més negra. Es va espolsar el cap ple de terra i els peus plens de fang. De pas, va aprofitar per beure un glopet d'aigua ben freda i després va mirar-s'hi tot sencer, de cap a peus:

–Que bé m'escau –deia movent les potes de baix a un costat i a l'altre mentre somreia satisfet i es picava l'ullet, tot sol–. I aquest collaret de flors és impressionant! M'afavoreix tant! Exòtic i elegant a la vegada, no es pot descriure millor.

Tot seguit va aixecar el cap i va veure aquella casa enorme que no havia gosat visitar mai. De fet, no li agradaven gens ni mica els humans: feien soroll, tallaven arbres i construïen cases grandioses com aquella, «Així es creuen importants, ells», va pensar i va fer llengotes.

Però aquella disfressa hawaiana li havia donat una energia especial:

–Mira que n'arribo a estar, de maco... Soc més petit que ells, però tinc un cau fantàstic! –I es tornava a mirar la casa.– I per què fan unes cases tan grans? Hi amaguen molt de menjar? Si

no, no ho entenc... Bah, no, no pot ser... O potser sí?... I qui ha dit que no hi pugui treure el morro després de tants anys, eh?

I així ho va fer. Va tornar a furgar la terra fins que va treure el cap al jardí dels Vidal.

El casalot dels Vidal era gran, fosc, robust i gris com un castell escocès, però sense fantasma. L'àvia Vicenta ja ho deia: «Aquí es toca diner, i llarg, eh! Els Vidal en tenen per donar i vendre. Com els han fet? No ho sap ningú...».

L'havia construït l'avi Vidal amb les seves pròpies mans, o això havien intentat fer creure a la resta de la gent del poble. Tenia una gran porta de fusta massissa, amb uns quarterons de vidre que reflectien la llum del sol, si feia bon dia, o la llum dels llamps, si hi havia tempesta. Aquells quarterons llisos i perfectament tallats sí que li haurien anat bé per mirar-se les disfresses!

Per això mateix tota la vida li havia agradat observar-lo des del carrer, sobretot des que por-

tava les ulleres i el veia molt millor, de lluny. Això sí: mai, mai, mai..., no havia gosat acostar-se a aquell jardí. Era la primera vegada que ho feia i estava realment emocionat. De sobte, va recordar les paraules de l'àvia Vicenta: «Els humans no et portaran res més que problemes. Com més grans siguin, més problemes et portaran. No t'hi acostis pas, al casalot dels Vidal, és massa gros per a nosaltres. Recorda-ho sempre, ells són molt grans, i nosaltres som molt petits. Recorda-ho fins i tot quan jo ja no hi sigui».

Ben mirat, feia una mica de por des del terra, i no diguem des de sota terra, que encara es veia molt més gran! Unes setmanes abans hi havien estat fent obres.

Ara, en aquella casa, hi vivia el senyor Vidal, que gairebé no hi era mai. Deien les males llengües del poble que era un «peix gros», però el talp no entenia si era per la seva pell aspra o perquè estava rodó com un barril. També hi

vivia la seva dona, que tampoc no hi era gaire, i que era molt fina, i el seu fill, que gairebé mai no en sortia. També hi havia vist una parella de periquitos, en Vi i en Dal. De tant en tant els treien a prendre el sol i els sentia cantar des d'allà sota. Així que, en general, al talp no li semblava gaire perillosa, aquella família.

El fill dels Vidal es deia Roc, tot i que no era pas gaire dur. Era un noi de deu anys, blanc com la neu, llarg, prim i escanyolit que sempre s'eixugava les mans als pantalons. Però el talp no l'havia vist gaire, potser només en algun moment, quan entrava i sortia de casa per anar a l'escola. Feia cara de treure deus a dojo i no somreia mai.

De fet, es podia dir que no coneixia gaire cap dels tres habitants de la casa.

Va girar cua i de tornada al cau va sentir uns cotxes que s'aturaven a la porta d'entrada. De fons se sentia la senyora Vidal parlant amb el seu jardiner:

—Ai, sí, quina desgràcia, Nandu, ja ho veus, ahir van acabar de posar la porta perquè elles puguin entrar pel carrer de baix, no en vull saber res, de les veïnes noves. Així és com si visquéssim en carrers diferents i evitem el contacte. Cadascú a casa seva, no voldria pas contaminar la família! Vam fer un mur nou, per separar els dos jardins, i ara hem de plantar els rosers perquè quedi més bonic, oi?... La vida és així... Què hi farem, d'aquesta manera tindrem uns diners extres. Les llogateres? Sí, són una noia amb la seva filla, es diuen Martí de cognom. Ja han fet la mudança. La mare és una mica estranya, què vols que et digui..., però si paguen... —Anaven caminant.— Em penso que es deia Anaïs, o alguna cosa semblant, i la nena es diu Mar —va abaixar la veu—, i no n'hi diguis res a en Roc, podria ser una mala influència... Veus? Aquí arran del mur s'hi han de posar els rosers. En tindrem molta cura perquè amb el dineral que ens gastem ja em diràs, Nandu... Ai, quin disgust, haver de llogar

la casa, Nandu! Si l'avi Vidal aixequés el cap se'n tornaria a la tomba... –va sospirar, va treure un paquet de mocadors i es va mocar com una vuzela en una final de mundial.

–Una nena nova, visca! Haurem de veure com és –va dir el talp en veu alta–. Però no deu conèixer ningú, pobra.

El talp, encuriosit, va decidir encetar una galeria nova cap a l'altra banda, i la va fer tan llarga com un dia sense cucs. Amb tanta emoció, tanta terra i tanta feina, va tornar a perdre les ulleres pel camí.

–Estàs ben bé a la lluna, talp! –es deia a si mateix mentre es gratava el clatell–. Ara a veure on les dec haver deixat. És que fa una calor!

Va treure el bigoti al jardí de les Martí, però allà no hi havia gaire moviment: dues cadires liles de plàstic a la cantonada, una taula de color no t'hi fixis, amb uns retoladors brillants a sobre, uns quants testos sense planta, i quatre caixes apilades a les escales, o això li semblava.

—Restes de la mudança —va pensar, i com que no hi veia gaire, per no dir gens, va decidir acostar-s’hi per comprovar-ho.

Es va enfilar a sobre aquella taula i just al costat dels retoladors hi va trobar una fulla especial, llúia diferent al sol, semblava que s’hi veien col·raines. Va pensar a emportar-se-la al cau per fer-se un altre coixí. Va caçar un llimac brillant que s’amagava dins d’un test, i el va xuclar. Tot seguit es va enganxar la fulla a la cintura de la faldilla hawaiana: «Aaaaaquí, ben segura, no et moguis!».

Estava tan content com un gos amb un os. Dormiria com un tronc amb el coixí nou i el peluix. Ja se li tancaven els ulls només de pensar-ho...

Mentre tornava al cau sentia en Nandu xiulant a ritme de samba. Era ben simpàtic, aquell Nandu, no devia ser fàcil treballar per a la senyora Vidal, semblava tan afectada i primmirada.

En Nandu cavava la rasa ben a prop del talp mentre suava la cansalada sota el sol de juliol.

La mala sort va fer que el següent cop de pala enganxés una tira de la faldilla hawaiana del talp. Ell, que coneixia el jardiner de vista, va treure el musell enfora.

–*Aloha*,¹ *baby* –li va dir amb ulls de xinès.

D’una estrebada, el talp va aconseguir fugir corrents com un llamp, amb la fulla entre les dents, per no perdre-la. Li havia agradat d’allò més, aquella fulla, i no se’n desfaria fàcilment.

En Nandu encara es trencava de riure tot sol, per allà fora. No havia vist mai un talp disfressat amb la faldilla trencada, un paper a la boca i saludant en hawaià.

–Aixxx! –va rondinar el talp. Se li havia fet malbé una altra faldilla de l’àvia Vicenta!

1. *Aloha* és una paraula hawaiana utilitzada per saludar i beneir els visitants. Es podria traduir per ‘amor’, ‘afecte’, ‘pau’...